

ELEMENTS D'INTERÈS DE L'ITINERARI

CREU DELS CARLINS

MONUMENT QUE COMMEMORA LA MORT DE 110 LIBERALS DE VIC A MANS DELS CARLINS A LA 3ª GUERRA CARLINA.

FONT DE MOSSÈN CINTO

FONT DE 1959 DEDICADA A MOSSÈN CINTO PER LA PENYA EXCURSIONISTA GUIMERÀ.

FONT CLARETA

FONT DE 1958 DEDICADA AL PARE CLARET, PLANTADOR DE LA CREU DEL MATAGALLS, SITUADA AL PLA DE LA GAVARRETA.

TORRENT DELS RENTADORS

TORRENT QUE NEIX A LA FONT DEL MATAGALLS I DESEMBOCA A LA RIERA DE SANT SEGIMON.

FONT DE SANT MIQUEL DELS SANTS

FONT DEDICADA AL PATRÓ DE VIC, SITUADA AL CAMÍ DE SANT SEGIMON JUST A SOTA DEL TURÓ DE COLLSAPRUNERA.

BASSA DEL ROURE LLARG

SANTUARI DEL SEGLE XIII EDIFICAT A LA ZONA D'UNA COVA ON ES DIU QUE VA VIURE SEGIMON, REI DE BORGONYA.

ERMITA SANT MIQUEL DELS BARRETONS

ERMITA DEL 1550 QUE SEGONS ES DIU GUARDAVA UNS BARRETS QUE GUARIEN EL MAL DE CAP.

CIM DEL MATAGALLS

CIM DE 1697 m D'ALTURA, ON PODEM TROBAR UNA CREU DEDICADA A MOSSÈN CINTO VERDAGUER. (100 CIMS FEEC)

FONT FREDA I FONT DE LA ROSA

FONTS DEDICADES AL FILÒSOF BALMES I AL MOSSÈN JOAN COLOM, RECTOR DE TONA I POETA DELS APLECS.

FONT DE SANT ANDREU

FONT DE 1968 DEDICADA A LA VERGE DEL REMEI I A POMPEU FABRA.

FAUNA i FLORA DE L'ENTORN

Al Montseny hi són representades tres grans regions biogeogràfiques: la mediterrània, l'euroasiàtica i una mica la borealalpina. La diversitat faunística d'aquest massís és, sens dubte, la més important de tota la regió. La fauna montsenyana inclou més de dues-centes espècies de vertebrats i, segons els científics, els invertebrats s'apropien a les nou mil espècies. Des del punt de vista botànic, el Montseny presenta un gran interès per diversos motius; un és l'ampli gradient altitudinal, des de poc més de 200 m sobre el nivell del mar fins a més de 1700 m, que permet la presència d'espècies pròpies de la terra baixa mediterrània fins a espècies subalpines, situades en les parts culminals i que, fora del Montseny, tan sols trobem als Pirineus; un altre és la presència d'endemismes -espècies que no es fan enlloc més- com l'herba de Sant Segimon; un tercer és la singularitat geogràfica d'algunes comunitats vegetals que troben al Montseny el seu límit meridional de distribució, com és el cas de les avetoses.

MEDI FÍSIC

SITUACIÓ:

El punt de partida és a l'aparcament situat al PK 26 de la carretera BV-5301, entre Santa Maria de Palautordera i Seva, a Collformic, al terme municipal de El Brull (Osona). Tota la ruta és a dins del Parc Natural del Montseny.

GEOLOGIA:

El Montseny, enlairat entre les planes de les comarques del Vallès, Osona i la Selva, es presenta com un bloc muntanyós de perfil característic i altiu, visible des de molts indrets de Catalunya i conegut arreu per la bellesa dels seus paisatges. Precisament, el nom del massís, que prové del llatí Mont Signus (mont senyal), palesa la fisonomia del seu relleu. El massís del Montseny, geològicament, forma part de la Serralada Costera Catalana i de la seva alineació interna, la Serralada Prelitoral separada de la Litoral per la Depressió Prelitoral una fossa tectònica ensostrada durant el plegament alpi. El seu paral·lelisme amb la línia de la costa catalana no és el tractat originat sinó un caràcter tectònic format quan el plegament alpi va convertir en grans la serralada originat formada en el plegament hercinià (el gran plegament europeu d'edat paleozoica de finals de l'era primària). El massís del Montseny s'estructura en dues parts ben diferenciades: d'una banda, el sòcol, compost pels materials més antics (entre 550 i 300 milions d'anys) i format per roques (gnies i metamòrfiques; d'altra banda, la cobertura, constituïda fonamentalment per roques sedimentàries dipositades durant les eres geològiques mesozoica i cenozoica, és a dir, des de fa uns 300 milions d'anys fins a l'actualitat. Era paleozoica (570-250 milions d'anys): Roques gnèssiques del cambroordovicà deformades i plegades per l'orogènia herciniana. Era mesozoica (250-75 milions d'anys): Panoràmica del Tagament: l'esglaó més baix és format, majoritàriament, per materials de l'edat triàsica, mentre que el segon esglaó és constituït per sediments terciaris diposats en estrats. Era cenozoica (75 milions d'anys fins avui): Materials cenozoics dels voltants de Centelles.

CLIMA I PAISATGE:

Els boscos mediterranis es desenvolupen en un clima estacional d'estius eixuts i càlids, i hiverns moderadament freds i de precipitacions variables d'un any a l'altre amb els màxims de precipitació a la tardor i a la primavera. Són boscos sempre verds, que aprofiten l'energia solar. Al Montseny, els ecosistemes mediterranis estan representats pels alzinars i les suredes, i per les pinèdes i les brolles. Són destacables els alzinars de la vall de la Castanya i les pinèdes dels voltants de la Garriga. El clima plujós i permanentment humit es dona al Montseny a partir dels 1.000 metres. Els boscos propis d'aquest ambient estan representats per avetoses, fagedes i rouredes humides. A la Vall de Santa Fe es troben aquests tres tipus de boscos formats per arbres alts i corpulents. Les variacions tèrmiques i de lluminositat al llarg de l'any, degudes a la pèrdua de les fulles del faig, determinen les condicions ecològiques del sotabosc. Els ambients propis de l'alta muntanya es troben representats en els cims més alts del massís, com el Turó de l'Home, les Agudes, el Matagalls i el Pla de la Calma. El clima es caracteritza per un fort contrast diari, amb temperatures molt elevades durant el dia i molt baixes a la nit, i també per un fort contrast estacional, amb glaçades i neu a l'hivern i temperatures altes a l'estiu.

TRITÓ DEL MONTSENY

Nom científic: Calotriton arnoldi
Família: Salamàndrids

Descripció: Amfibi endèmic del Montseny del que es coneixen molts pocs exemplars. Color bru xocolata i ventre color crema. Poden presentar taques grogues pàl·lides al cos i a la cua. Els joves esdevenen adults al cap d'uns 4 anys. Els adults (d'uns 10 cm de llargada) poden viure fins a 9 anys.

Alimentació: Menja petits invertebrats com larves d'insectes i crustacis aquàtics.

Hàbitat: Viu sempre als torrents. Necessita torrents d'aigües fredes i oxigenades, molt netes i amb fons pedregosos.

TEIXÓ

Nom científic: Meles meles
Família: Mustèlids

Descripció: Té el cos massís, amb les potes i la cua curtes, té els dits proveïts d'ungles fortes, que utilitzen per a l'excavació. Té el pèl poc espès negrós i amb algunes taques blanques en algunes zones del cos. És un mamífer bàsicament nocturn, que excava caus dins dels quals passa l'hivern i la major part del dia.

Alimentació: S'alimenta d'insectes, fruites, fruits secs i cucs.

Hàbitat: Viuen en boscos, principalment de fulla caduca, però també espais oberts propers al bosc.

ALIGOT COMÚ

Nom científic: Buteo buteo
Família: Accipitrids

Descripció: L'aligot és un ocell rapinyaire diürn que fa al voltant de 55 cm de llargada i uns 120 cm amb les ales obertes. És de color marró fosc per sobre i més pàl·lid amb ratlles per sota. La cua és curta i arrodonida. El mascle i la femella s'assemblen molt. Pot viure uns 25 anys.

Alimentació: Menja petits mamífers, conills, insectes i ocells. També s'alimenta d'animals morts.

Hàbitat: Viu en zones boscoses, però passa molt temps planejant per àrees descobertes o parat dalt d'un pal elèctric.

TRUITA DE RIU

Nom científic: Salmo trutta fario
Família: Salmònids

Descripció: És un peix que pot arribar fàcilment als 60 cm de llarg i que en captivitat encara pot fer-se més gran. La seva coloració és molt variable; pot ser amb tonalitats grogues i verdoses, amb taques negres i vermelloses. Es reproduïu a l'hivern, la femella pon entre 1.000 i 4.000 ous.

Alimentació: Menja insectes i petits vertebrats.

Hàbitat: Viu en aigües dolces, netes, fresques i oxigenades; sobretot als estanys i rius dels Pirineus.

FAIG

Nom científic: Fagus silvatica
Família: Fagàcies

Descripció: Arbre caducifoli que posseeix un aspecte inconfosible degut al seu tronc llis i de color gris metàl·lic que es pot elevar fins als 30 m d'alçada. Les fulles són de forma ovalada, tenen un suau color verd i porten una lleugera pilositat per la part de dalt. El fruit és llenyós i es troba recobert per una cúpula espinosa no molt rígida que al madurar s'obre en quatre valves.

Hàbitat: La fageda és un bosc típic de l'estatge montà, es pot trobar entre els 500 a 2.000 m.

CASTANYER

Nom científic: Castanea sativa
Família: Fagàcies

Descripció: Arbre caducifoli que pot arribar als 20-30 m d'alçada i que fa una ampla i gran capçada. El tronc és gruixut i pot arribar a fer en exemplars vells fins a deu metres de circumferència; l'escorça és de color marronós i es va clivellant amb els anys. Les fulles són grans, allargades, amplemunt dentades i amb peciol d'uns 2 cm; fan 15-20 cm de longitud i 5-8 cm d'amplada. Fruit comestible.

Hàbitat: Viu en terrenys frescos i plujosos formant bosc; no suporta els sòls calcaris.

GARRIC

Nom científic: Quercus coccifera
Família: Fagàcies

Descripció: Arbust o petit arbre molt ramificat que sol arribar fins als 2 metres d'alçada. Cobert de fulles perennes de color verd intens, dures i amb els marges punxants. El seu fruit és una aglla de peduncle curt i cúpula erigida. Floreix d'abril a maig i fructifica durant l'agost de l'any següent.

Hàbitat: viu en zones seques i assolellades; accepta precipitacions anuals entre els 400 i els 800 mm.

GATOSA

Nom científic: Ulex parviflorus
Família: Papilionàcies

Descripció: Arbust perennifoli molt espinós amb espines petites, les espines formen un angle molt obert respecte a la tija. Sovint és molt ramificat i pot arribar a 1 m d'alçada. Presenta unes fulles molt menudes de 4 a 5 mm de llargada.

El fruit és un llegum petit i pelut que assoleix 1 cm de llargada. Floreix entre novembre i abril.

Hàbitat: La podem trobar a pinèdes esclarissades i brolles de bruc i romaní, indrets assolellats.